

SHERRYL WOODS

De mooiste
overwinning

Vertaling Titia van Schaik

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC[®] om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2007 Sherryl Woods
Oorspronkelijke titel: *Stealing Home*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2015 HarperCollins Holland
Vertaling: Titia van Schaik
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Getty Images © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0671 0
ISBN 978 94 025 1404 9 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie oktober 2020

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books^{*}, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
^{*} en [™] zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ^{*} zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Maddie keek naar de mahoniehouten vlakke die haar scheidde van de man die al twintig jaar haar echtgenoot was. De helft van haar leven. Ze had op de middelbare school in Serenity, South Carolina, verking gekregen met William Henry Townsend. Ze waren getrouwd toen ze twintig was, niet omdat ze zwanger was zoals sommige van haar overhaast getrouwde vriendinnen, maar omdat ze geen seconde langer hadden willen wachten om aan hun leven samen te beginnen.

Daarna was zij gaan werken als administratief medewerker op een accountantskantoor, een baantje waar ze in feite overgekwalificeerd voor was, terwijl Bill zich op zijn studie medicijnen stortte en de taak om de kost te verdienen ondertussen op haar schouders rustte. En toen waren er drie kinderen gekomen – de sportieve, extraverte Tyler, inmiddels zestien jaar, clown Kyle, nu veertien, en hun onverwachte geschenk, Kate, net zes geworden.

Ze hadden een perfect leven geleid in het herenhuis in de oudste buurt van Serenity, dat al generaties in het bezit van de Townsends was, omringd door familie en vrienden die ze hun hele leven al kenden. De hartstocht van vroeger mocht dan een tikkeltje bekoeld zijn, maar ze waren gelukkig.

Dat had ze tenminste gedacht tot die dag een paar

maanden geleden, toen Bill haar na het eten had aangekeken met een afstandelijke blik, als waren ze vreemden, en haar kalmpjes had verteld dat hij haar verliet om verder te gaan met zijn assistente van vierentwintig, die inmiddels zwanger van hem was. Het was een van die dingen die nu eenmaal gebeurden, had hij gezegd. Hij was heus niet van plan geweest om niet langer van Maddie te houden, laat staan om verliefd te worden op iemand anders.

Maddies eerste reactie was niet ontzetting of afschuw geweest. Nee, ze was in lachen uitgebarsten, overtuigd als ze was dat haar intelligente, meevoelende Bill helemaal niet in staat was tot zo'n zielig cliché. Pas toen zijn gezicht die afstandelijke blik behield, drong het tot haar door dat hij bloedserius was. Op het moment dat het leven zich behaaglijk in zijn jasje schurkte, ruilde de man die ze met hart en ziel liefhad haar in voor een jonger exemplaar.

In een waas van ongeloof had ze naast hem gezeten terwijl hij de kinderen uitlegde wat hij van plan was en waarom. Het gedeelte over het nieuwe halfbroertje of -zusje dat op komst was, liet hij weg. Daarna had ze hem, nog steeds in een waas, zien vertrekken.

Het was op haar neergekomen om de emoties van de kinderen op te vangen. Tylers boze uitbarstingen, Kyle die stiller en stiller werd, Katies hartverscheurende huilbuien. En al die tijd voelde ze zich koud en leeg vanbinnen.

En toen de kinderen hadden ontdekt dat er een baby op komst was, had ze ook dat moeten opvangen. Ze had haar afkeer en woede moeten verbergen omdat ze geacht werd zich volwassen en rustig te gedragen, zoals het een goede ouder betaamt. Er waren dagen dat ze Dr. Phil en al die koele, beredeneerde afleveringen vervloekte waarin hij ouders adviseerde om het belang van de kinderen voorop

te stellen. Ze vroeg zich af wanneer háár gevoelens aan de beurt zouden komen.

De dag dat ze er helemaal alleen voor stond als alleenstaande ouder, brak sneller aan dan ze had verwacht. Het enige wat nog moest gebeuren, was de details van de scheiding op papier zetten en daarmee zwart op wit een einde te maken aan een huwelijk dat twintig jaar had geduurd. In die papieren stond niets over de verloren dromen. Niets over het hartzeer van degenen die achterbleven. Het was allemaal teruggebracht tot vastleggen wie waar woonde, wie de auto kreeg, hoe hoog de alimentatie voor de kinderen was, plus de hoogte van haar tijdelijke toelage tot ze financieel op eigen benen kon staan of hertrouwde.

Maddie luisterde naar de vurige bezwaren die haar advocate tegen die laatste voorwaarde maakte. Helen Decatur, die zowel Maddie als Bill praktisch hun hele leven al kenden, was een gerenommeerde scheidingsadvocate die in de hele staat bekend was. Ze was ook een van Maddies beste vriendinnen. En toen Maddie te moe en te verdrietig was om voor zichzelf op te komen, was Helen daar om dat voor haar te doen. Helen was een blonde barracuda in powerpak en Maddie was haar nog nooit zo dankbaar geweest.

‘Deze vrouw heeft zich uit de naad gewerkt om jouw studie te bekostigen,’ haalde Helen, helemaal in haar element, uit naar Bill. ‘Ze heeft haar eigen veelbelovende carrière opgegeven om jouw kinderen op te voeden, om het huishouden voor je te doen, om je te steunen bij je werk en te zorgen dat je op kon klimmen in de medische wereld van South Carolina. De reputatie die je als arts tot ver buiten Serenity hebt opgebouwd heb je voornamelijk aan Maddies inspanningen te danken. En nu verwacht je serieus dat ze een baantje gaat zoeken? Denk je werkelijk dat ze jouw

kinderen over vijf of zelfs tien jaar de manier van leven kan bieden die ze gewend zijn?’ Ze keek Bill aan met een blik waar ieder ander sidderend voor op de vlucht zou zijn geslagen. Zijn houding reflecteerde een volslagen desinteresse voor Maddie of haar toekomst.

Op dat moment wist Maddie dat het echt voorgoed voorbij was. Al die andere dingen, zijn bijna achteloze bekentenis dat hij haar had bedrogen, zijn vertrek, niets van dat alles had haar ervan kunnen overtuigen dat haar huwelijk echt over en uit was. Tot dit moment, tot ze de onverschillige blik in de eens zo warme bruine ogen van haar man zag, had ze geweigerd te accepteren dat Bill niet opeens bij zinnen zou komen en tegen haar zeggen dat het allemaal één groot afschuwelijk misverstand was.

Tot dit moment had ze verkeerd in een staat van ontkenning, gekwetst, maar meer ook niet. Nu vlamde er een woede in haar op, een emotie zo sterk als ze haar hele leven nog niet had gevoeld, en ze sprong overeind.

‘Wacht even,’ zei ze met een stem die trilde van verontwaardiging. ‘Ik wil ook nog wat zeggen.’

Helen keek haar verrast aan, maar het was Bills verblufte gezicht dat haar de kracht gaf om door te gaan. Hij had niet verwacht dat ze terug zou vechten. Nu pas zag ze in dat al die jaren waarin ze haar best had gedaan om het hem naar de zin te maken, om hem altijd op de eerste plaats te laten komen, hem het idee had gegeven dat ze geen ruggengraat had. Dat ze niet zou protesteren als hij hun gezin – háár – in de steek zou laten zonder nog één keer om te kijken. Hij had vast en zeker de pest in gehad toen ze had voorgesteld om onderling een regeling te treffen in plaats van de voorwaarden van de scheiding door de rechter te laten vaststellen.

‘Je bent erin geslaagd om twintig jaar van ons leven te reduceren tot dit,’ zei ze, wijzend naar de papieren die voor hem lagen. ‘En waarvoor?’

Het antwoord op die vraag kende ze natuurlijk. Net als zoveel mannen van middelbare leeftijd had hij zijn hoofd op hol laten brengen door een vrouw half zo oud als hijzelf.

‘Wat gebeurt er wanneer je genoeg hebt van Noreen?’ vroeg ze. ‘Ruil je haar dan ook in?’

‘Maddie,’ zei hij stijfjes, aan de manchetten van zijn van een monogram voorziene overhemd trekkend en frunnikend aan de achttien karaats gouden manchetknopen die ze hem nog maar een halfjaar geleden voor hun twintigste trouwdag had gegeven. ‘Je hebt geen idee hoe mijn relatie met Noreen is.’

Ze forceerde een glimlach. ‘O, jawel. Die draait om een man van middelbare leeftijd die zich weer jong wil voelen. Zo zielig.’

Weer kalmer nu ze haar gevoelens had kunnen uiten, wendde ze zich tot Helen. ‘Ik kan hier niet langer bij zitten. Regel maar iets wat je redelijk lijkt. Hij is degene die haast heeft, niet ik.’

Met een rechte rug en opgeheven hoofd verliet ze het kantoor van de advocate, de rest van haar leven tegemoet.

Een uur later had Maddie haar keurige gebreide mantelpak en hoge hakken verwisseld voor een top, een korte broek en oude gympen. De hitte van de vroege ochtend negerend legde ze de anderhalve kilometer naar de gehate sportschool, waar het altijd naar zweet rook, te voet af. De sportschool bevond zich in een zijstraat, in een pand waar daarvoor een ouderwets warenhuis gevestigd was ge-

weest. Het vergeelde linoleum op de vloer was nog een overblijfsel uit die tijd en de afbladderende muren hadden geen verfkwast meer gezien sinds Dexter het pand in de jaren zeventig van de vorige eeuw had overgenomen.

Aangezien de wandeling naar het centrum haar niet had kunnen kalmeren, stapte ze op de loopband, zette de schakelaar in de hoogste stand die ze ooit had geprobeerd en begon te rennen. Ze rende tot haar benen pijn deden, tot haar halflange, in de kapsalon van highlights voorziene haar nat was van het zweet dat zelfs in haar ogen liep en zich daar vermengde met de tranen die tot haar ergernis steeds weer opwelden.

Opeens reikte er een perfect gemanicuurde hand voor haar langs die de loopband eerst in een lagere stand zette en hem toen helemaal uitschakelde.

‘We dachten wel dat we je hier zouden vinden,’ zei Helen, die nog steeds haar powerpak en haar Jimmy Choo’s droeg. Helen was waarschijnlijk de enige vrouw in heel Serenity die ooit schoenen van dat peperdure merk had gekocht.

Naast Helen stond Dana Sue Sullivan, gekleed in een comfortabele broek, een smetteloos T-shirt en gympen. Ze was de chef-kok en eigenaresse van het chicste restaurant van Serenity; dat wilde zeggen dat de tafels waren gedekt met linnen tafelkleden en servetten en dat er meer op de kaart stond dan gefrituurde zeewolf en mergkool. Sullivan’s New Southern Cuisine, zoals er op het donkergroene uithangbord met gouden letters was geschreven, was zonder meer van een hoger kaliber dan het eethuis aan de rand van de stad waar gewoon Good Eatin’ op het raam stond en waar papieren placemats op de formicatafeltjes lagen.

Maddie stapte met trillende benen van de loopband af

en depte haar gezicht droog met de handdoek die Helen haar aanreikte. 'Wat doen jullie hier?'

De twee vrouwen wisselden een veelbetekenende blik.

'Wat denk je?' vroeg Dana Sue met haar slepende zuidelijke accent. Haar donkere, kastanjebruine haar was vastgezet met een speld, maar door de vochtige lucht waren er alweer plukjes losgeraakt. 'We kwamen kijken of je hulp kon gebruiken bij het om zeep helpen van dat stuk verdriet dat je heeft laten zitten.'

'Of van die oerstomme bimbo met wie hij wil trouwen,' voegde Helen eraan toe. 'Al aarzel ik om moord als oplossing aan te dragen. Per slot van rekening vertegenwoordig ik wel de wet.'

Dana Sue gaf haar een por in haar ribben. 'Nou niet terugkrabbelen. Net zei je nog dat je álles wel wilde doen als Maddie zich daar beter door zou voelen.'

Maddie toverde een flauw lachje op haar gezicht. 'Gelukkig voor jullie strekken mijn wraakfantasieën zich niet uit tot moord.'

'Meen je dat nou?' vroeg Dana Sue gefascineerd. 'Toen ik Ronnie met zijn zielige gedrag op straat had gezet, wilde ik maar wat graag dat hij onder de eerste de beste trein zou komen.'

'Moord is te makkelijk,' zei Maddie. 'Bovendien zijn de kinderen er ook nog. Bill mag dan een ongelooflijke zak zijn, maar hij is en blijft hun vader. Dat moet ik regelmatig tegen mezelf zeggen, wil ik niet helemaal door het lint gaan.'

'Annie was gelukkig net zo kwaad op haar papa als ik,' zei Dana Sue. 'Dat is denk ik wel een pluspunt als je dochter al zo groot is. Ze doorzag hem feilloos. Ik denk dat ze zelfs eerder dan ik doorhad wat er speelde. Ze stond erbij

te applaudisseren toen ik hem op straat gooide.’

‘Luister, dames,’ kwam Helen tussenbeide. ‘Hoe leuk het ook is om jullie tegen elkaar te horen opbieden, ik stel voor om dat elders te doen. Mijn kleren stinken straks een uur in de wind als we niet snel naar buiten gaan.’

‘Hoeven jullie niet aan het werk dan?’ vroeg Maddie.

‘Ik heb een vrije middag genomen,’ zei Helen. ‘Voor het geval je je wilde bezatten of zo.’

‘En ik hoef pas over een paar uur op de zaak te zijn,’ zei Dana Sue met een onderzoekende blik op Maddie. ‘Hoe dronken kun je in die tijd worden?’

‘Gezien het feit dat er op dit uur geen enkele kroeg in Serenity open is, kun je dat bezatten wel vergeten,’ zei Maddie. ‘En dat is misschien maar beter ook, al waardeer ik het dat jullie zo met me meeleven.’

‘Ik heb alles in huis om margarita’s te maken,’ zei Helen.

‘We weten allemaal hoe bezopen ik reageer als ik daar eentje van drink.’ Maddie trok een gezicht toen ze terugdacht aan hun spontane huilfeestje een paar maanden daarvoor, toen ze haar vriendinnen had verteld dat Bill van plan was haar te verlaten. ‘Ik hou het maar bij cola light. Ik moet straks de kinderen van school halen.’

‘Nee, dat hoef je niet,’ zei Dana Sue. ‘Dat doet je mama.’

Maddie keek haar met open mond aan. Toen Tyler was geboren had haar moeder een kort zinnetje gezegd dat ze daarna regelmatig had herhaald: ik pas niet op. Het was een motto geworden waar ze zich de afgelopen zestien jaar strikt aan had gehouden.

‘Hoe heb je dat in vredesnaam voor elkaar gekregen?’ vroeg ze met iets van bewondering in haar stem.

‘Ik heb de situatie uitgelegd,’ antwoordde Dana Sue

schouderophalend. 'Je moeder is een heel redelijke vrouw. Ik begrijp werkelijk niet waarom je zoveel problemen met haar hebt.'

Dat had Maddie haar haarfijn kunnen uitleggen, maar dat zou minstens de hele middag hebben gekost. Misschien wel een week. Trouwens, Dana Sue had het hele verhaal al diverse keren gehoord.

'Naar mijn huis dan maar?' vroeg Helen.

'Ja, maar niet voor een margarita,' zei Maddie. 'Vorige keer heb ik twee dagen nodig gehad om bij te komen van die drankjes van je. En ik wilde morgen beginnen met werk zoeken.'

'Nee, dat wil je niet,' zei Helen.

'O? Heb je Bill eindelijk zo ver gekregen dat hij met een zak geld over de brug komt?'

'Dat ook,' zei Helen met een voldane glimlach.

Maddie keek haar twee vriendinnen onderzoekend aan. Die twee voerden iets in hun schild, dat was duidelijk. Daar durfde ze haar eerste alimentatie onder te verwerpen. 'Oké, vertel op,' commandeerde ze.

'We hebben het er straks nog wel over,' zei Helen.

Maddie wendde zich tot Dana Sue. 'Weet jij hier iets van?'

'Dat zou best kunnen,' antwoordde Dana Sue, die haar lachen nauwelijks kon inhouden.

'Dus jullie hebben samen iets bekokstoofd,' concludeerde Maddie, niet wetend wat ze daarvan moest vinden. Ze was dol op haar vriendinnen, maar elke keer dat die een of ander plannetje bedachten, belandde een van hen onvermijdelijk in de problemen. Dat was al zo geweest sinds ze zes waren. Ze wist bijna zeker dat dat de reden was dat Helen jurist was geworden; ze had geweten dat ze uiteindelijk

alle drie een goede advocaat nodig zouden hebben.

‘Geef me dan tenminste een hint,’ zei ze smekend. ‘Dan weet ik of ik er beter nu meteen vandoor kan gaan.’

‘Nee, zelfs dat niet,’ zei Helen. ‘Je moet er echt helemaal onbevangen voor open staan.’

‘Er is op de hele wereld niet genoeg cola light om dat voor elkaar te krijgen,’ zei Maddie.

Helen grinnikte. ‘Vandaar die margarita’s.’

‘Ik heb een guacamole gemaakt om je vingers bij af te likken,’ zei Dana Sue. ‘En een hele zak vol met die tortilla-chips waar je zo gek op bent, al zal al dat zout je op een keer de das omdoen.’

Maddie keek zuchtend van de een naar de ander. ‘Iets zegt me dat ik toch al veroemd ben, met al die plannetjes die jullie achter mijn rug om bedenken.’

De straffe margarita was zo sterk dat Maddies mond ervan samentrok. Ze zaten in comfortabele tuinstoelen op het betegelde terras achter Helens onder architectuur gebouwde huis in een dure buitenwijk van Serenity. Ook al was het pas maart, de vochtige lucht van South Carolina hing zwaar als een deken over de stad. Alleen een zacht briesje voorkwam dat het al te verstikkend aanvoelde.

Maddie had het liefst een duik willen nemen in het azuurblauwe water van Helens zwembad, maar in plaats daarvan liet ze haar hoofd tegen de kussens rusten en sloot haar ogen. Voor het eerst in maanden voelde ze haar zorgen van zich af glijden. Op haar woede na probeerde ze haar gevoelens niet voor haar kinderen te verbergen; ze deed alleen haar best die onder controle te houden. Bij Helen en Dana Sue kon ze helemaal zichzelf zijn, een diep gekwetste, binnenkort gescheiden vrouw vol onzekerheden.

‘Denk je dat ze er al aan toe is om ons plannetje te horen?’ bromde Dana Sue naast haar.

‘Nog niet,’ zei Helen. ‘Eerst moet ze dat glas leeg hebben.’

‘Ik hoor jullie wel,’ zei Maddie. ‘Ik slaap nog niet en ik ben ook nog niet van de kaart.’

‘In dat geval kunnen we beter nog even wachten,’ zei Dana Sue opgewekt. ‘Nog wat guacamole?’

‘Nee, je hebt jezelf overtroffen met dat spul,’ zei Maddie. ‘Ik kreeg er tranen van in mijn ogen.’

Dana Sue leek te schrikken. ‘Is het te heet? Ik dacht dat je gewoon even een huilbui had.’

‘Ik doe niet aan huilbuien.’

‘Dacht je soms dat we je niet hebben zien huilen op de loopband?’ vroeg Helen.

‘Ik hoopte dat je dat voor zweet zou aanzien.’

‘Dat zal de rest vast en zeker gedacht hebben, maar wij wisten wel beter,’ zei Dana Sue. ‘Al moet ik wel zeggen dat het me teleurstelt dat je ook maar één traan om die man vergiet.’

‘Mij ook,’ zei Maddie.

Dana Sue keek haar even strak aan en wendde zich toen tot Helen. ‘We kunnen het haar net zo goed vertellen. Volgens mij is ze er wel klaar voor.’

‘Goed dan,’ zei Helen. ‘Luister. Waar hebben wij drieën de afgelopen twintig jaar steeds over zitten klagen?’

‘Mannen,’ zei Maddie droogjes.

‘Wat nog meer?’

‘De klamme hitte van South Carolina?’

Helen zuchtte. ‘Kun je misschien even serieus zijn? De sportschool. We lopen praktisch ons hele volwassen leven al te klagen over die afschuwelijke sportschool.’

Maddie keek haar hoofdschuddend aan. ‘En heeft dat geholpen? De laatste keer dat we het aankaartten, heeft Dexter Junior Stevens opdracht gegeven om de boel schoon te maken. Eenmalig. Het heeft er een week naar lysol gestonken en dat was dat.’

‘Precies. Zo kwamen Dana Sue en ik ook op het idee,’ zei Helen, voor het effect een pauze inlassend. ‘We willen een spiksplinternieuwe sportschool openen, waar het schoon en fris en uitnodigend is en waar vrouwen zich thuis voelen.’

‘Het moet een plek worden waar vrouwen aan hun conditie kunnen werken en in de watten gelegd worden en na een workout een smoothie kunnen drinken met hun vriendinnen,’ voegde Dana Sue eraan toe. ‘Misschien zelfs een schoonheidsbehandeling of een massage kunnen krijgen.’

‘En dat moet gebeuren in Serenity met zijn inwoneraantal van zevenenvijftighonderdveertien personen?’ Maddie deed geen moeite haar scepsis te verbergen.

‘Zevenenvijftighonderdvijftien,’ corrigeerde Dana Sue haar. ‘Daisy Mitchell heeft gisteren een meisje gekregen. En ik weet niet of je Daisy de laatste tijd nog gezien hebt, maar neem van mij aan dat Daisy de perfecte kandidate is voor de lessen fitness voor jonge moeders.’

Maddie keek Helen onderzoekend aan. ‘Jullie menen het echt, hè?’

‘Jazeker. Nou, wat vind je ervan?’

‘Het zou best eens kunnen werken,’ zei Maddie nadenkend. ‘De hemel weet dat die sportschool een kwelling is. Geen wonder dat de helft van de vrouwelijke bevolking van Serenity geen zin heeft om te sporten. Al kan de andere helft natuurlijk nauwelijks meer overeind komen uit hun luie stoel door al die gefrituurde kip die ze eten.’

‘Daarom willen we ook kookcursussen gaan geven,’ zei Dana Sue enthousiast.

‘Laat me raden. New Southern Cuisine.’

‘De zuidelijke keuken heeft meer te bieden dan limabonen zwemmend in boter of in spekvet gegaarde sperziebonen,’ zei Dana Sue. ‘Heb je dan niets van mij geleerd?’

‘O jawel. Heel veel zelfs,’ verzekerde Maddie haar. ‘Maar het merendeel van de mensen van Serenity eet nog steeds het liefst aardappelpuree met gefrituurde kip.’

‘Dat vind ik ook heerlijk,’ zei Dana Sue. ‘Maar dat kun je ook veel gezonder bereiden.’

‘We dwalen af,’ kwam Helen tussenbeide. ‘In Palmetto Lane staat een pand dat geknipt is voor het doel dat ons voor ogen staat. Misschien dat we daar morgenochtend even kunnen gaan kijken. Dana Sue en ik vielen er meteen als een blok voor, maar we willen ook graag weten wat jij ervan vindt, Maddie.’

‘Waarom? Ik zou niet weten waar ik het mee moest vergelijken. Bovendien weet ik niet eens precies wat jullie visie is.’

‘Jij weet als geen ander hoe je het ergens gezellig en uitnodigend moet maken, toch?’ zei Helen. ‘Per slot van rekening heb je ook die uitgewoonde kast van de familie Townsend in een heerlijk huis veranderd.’

‘Precies,’ zei Dana Sue. ‘Plus alle kennis die je hebt opgedaan door Bills praktijk op poten te zetten.’

‘Bijna twintig jaar geleden heb ik een paar dingetjes voor hem opgezet,’ zei Maddie, haar bijdrage aan de inrichting van de praktijk bagatelliserend. ‘Dat maakt me niet bepaald tot een expert. Als jullie dit willen doorzetten, dan moet je een adviseur in de arm nemen, een businessplan maken, een kostenraming maken. Je kunt niet maar

zo in een opwelling een sportschool beginnen alleen omdat je het vindt stinken bij Dexter.’

‘Natuurlijk wel,’ zei Helen. ‘Ik heb genoeg geld gespaard om een aanbetaling op het pand te doen en de kosten van de apparaten en de exploitatie gedurende het eerste jaar te dragen. Verliezen zijn trouwens deels aftrekbaar van de belastingen, al denk ik dat zo’n project al snel winst zal opleveren.’

‘En ik investeer ook wat geld, maar vooral tijd en mijn expertise wat betreft koken en voeding om een restaurantje op te zetten en cursussen aan te bieden,’ zei Dana Sue.

Ze keken Maddie allebei vol verwachting aan.

‘Wat nou?’ zei ze geërgerd. ‘Ik heb geen enkele expertise en ik heb al helemaal geen geld om in zo’n speculatief project te steken.’

Helen grinnikte. ‘Dankzij een fantastische advocate heb je meer dan je denkt, maar eigenlijk gaat het ons niet om je geld. We willen dat jij het gaat runnen.’

Maddie keek hen vol ongeloof aan. ‘Ik? Ik heb de pest aan de sportschool. Ik ga er alleen maar naartoe omdat ik weet dat ik het nodig heb.’ Ze wees naar de putjes in haar dijbenen. ‘En jullie zien hoe goed al dat sporten helpt.’

‘Dat maakt je alleen maar geschikter voor de baan, omdat je echt heel, heel hard zult werken om er een plek van te maken waar vrouwen zoals jij graag naartoe gaan,’ zei Helen.

Maddie schudde haar hoofd. ‘Vergeet het maar. Het is niks voor mij.’

‘Waarom niet?’ wilde Dana weten. ‘Je hebt een baan nodig. Wij hebben een manager nodig. Het zou perfect zijn.’

‘Ik krijg de indruk dat jullie dit samen hebben bekookst om te zorgen dat ik niet hoeft te verhongeren.’

‘Ik zei toch dat je je daar geen zorgen over hoeft te maken?’ zei Helen. ‘Bovendien krijg jij het huis, en dat is al lang afbetaald. Bill was heel redelijk nadat ik hem op een paar feiten had gewezen.’

Maddie bestudeerde het gezicht van haar vriendin. Er waren niet veel mensen die Bill ergens op wezen, aangezien hij ervan overtuigd was dat hij alles al wist. Dat effect had een studie medicijnen op sommige mannen. En anders zorgden bewonderende doktersassistentes als Noreen daar wel voor.

‘Bijvoorbeeld?’ vroeg ze.

‘Het effect dat het nieuws dat hij een kind heeft verwekt bij zijn minnares zou kunnen hebben op zijn praktijk hier in het oerconservatieve Serenity,’ zei Helen zonder ook maar iets van berouw. ‘Mensen willen misschien liever niet met hun kleine schatjes naar een kinderarts die zulk laakbaar gedrag vertoont.’

‘Je hebt hem gechanteerd?’ Maddie wist niet goed of ze het daar wel mee eens was.

Helen haalde haar schouders op. ‘Laten we zeggen dat ik hem gewezen heb op de waarde van de juiste publiciteit. De mensen hebben tot nu toe niemands kant gekozen, maar dat kan in een mum van tijd anders worden.’

‘Het verbaast me dat zijn advocaat dat liet passeren.’

‘Dat komt omdat je niet alles weet wat je briljante advocate wist toen we aan die bespreking begonnen.’

‘Bijvoorbeeld?’

‘Bills assistente heeft vroeger iets met zijn advocaat gehad. Tom Patterson had zo zijn eigen redenen om Bill te zien spartelen.’

‘Is dat niet heel onethisch?’ vroeg Maddie. ‘Zou hij Bills zaak niet hebben moeten weigeren of zo?’